

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Ο καθηγητής (κατά την κλινική διδασκαλία στους φοιτητές).—Κύριοι, αυτός εδώ ο ασθενής υπέφερον από τη μέση του και κουτσάινει άκομη λιγάκι όταν περπατά.

Κατόπιν, άποτεινόμενος προς ένα φοιτητήν:

—Τι θά έκανατε, σεις, κύριε, έν τιαούτη περιπτώσει;

Ο φοιτητής (άφελέστατα).—Κύριε καθηγητά, τὸ πιθαμότερο είνε ότι... θά κουτσάινει κι'έγω λιγάκι!...

Ο θεΐος (στόν προϊστάμενο του άνηψιού του).—Και τί θά πληρώνεται ὁ άνηψιός μου, κύριε;

Ο καταστηματάρχης.—Τὸν πρώτο μήνα δέν θά τὸν δίνουμε τίποτε, αλλά από τὸν δεύτερο μήνα κάτι θά τὸν δίνουμε.

Ο θεΐος.—Τότε θά σοῦ τὸν στείλω... τὸ δεύτερο μήνα!...

Στὸ δικαστήριο:

Ο δικαστής.—Πρέπει νά τάξης καλά μέ τούς συντοπίτες σου, κι' ὄχι νάξης καυγάδες μαζί τους.

Ο κατηγορούμενος.—Μάλιστα, κύρ δικαστή. Ἄπό δω καί μπρός δέν θά τσακωθῶ μέ κανένα συντοπίτη μου... Ἄλλοίμονα, ὄμως, στοὺς ξένους!...

—Ὡστε ἔχεις μητριά, κορίτσι μου;

—Μάλιστα, κυρία.

—Πόσο σέ λυπάμαι, καὺμνίτη!...

—Ο πατέρας μου, κυρία, είνε πιὸ αξιολύπητος... γιατί ἡ μητριά μου είνε γυναικα του!...

Μετά τὸ γάμο:

Ἡ μαμά.—Κορίτσι μου, τώρα πού σέ παντρέψαμε, πρέπει νά μάθεις νάσαι ὑπομονητική.

Ἡ κόρη.—Βέβαια, χρειάζεται λίγη ὑπομονή, ὡς πού νά καταλάβῃ ὁ άντρας μου ότι δέν θά γίνεται ὅ,τι θέλει αυτός!...

Ο ὑπάλληλος.—Παντρεύτηκα, άφεντικό, καί γι' αὐτὸ πρέπει νά μοῦ άνεβάσῃ τὸ μισθό.

Ο καταστηματάρχης.—Τί!... Νά σοῦ άνεβάσω τὸ μισθὸ ἐπειδὴ παντρεύτηκες; Δέν ξέρεις λοιπόν ότι τὸ κατάστημα είνε ὑπεύθυνο μόνο γιά τὰ δυστυχήματα, πού συμβαίνουν μέσα σ' αὐτὸ, άπάνω στη δουλειά κι' ὄχι γιά τίς συμφορές πού σὰς τυχαίνουν παραέξω;...

Μεταξύ φίλων:

—Ὅλες ἡ γυναίκες, φίλε μου, θέλουνε ξύλο! Ἐγὼ τὴ δική μου τὴ χειροτονῶ κάθε βράδυ!... Ἐσὺ;

—Ὅχι. Ἐγὼ δέν χτύπησα ποτέ τὴ γυναίκα μου.

—Ἄ!... Τότε πρέπει νάσαι σωστός άγγελος!

—Ὅχι, φίλε μου... Ὅχι!... Είνε μόνον πιὸ δυνατὴ από μένα στὰ χέρια!...

Ἐψιστο; Μοῦ φυλάκισες τούς ὑποτακτικούς μου καί μοῦ ἐρήμωσες τὴν κόλασι... Ποίος θά φροντίξῃ τώρα κεῖ κάτω γιά τὰ καζάνια τοῦ κατραμιού καί γιά τὰ θασανιστήρια τῶν κολασμένων;

Χαμογελῶντας ὁ στρατιώτης τοῦδειξε μιά καρέκλα, καί κάθισε κι' αὐτὸς άντίκρου του σ' ἕναν καναπέ. Τοῦ ἔδωσε τὴν άνεξάντλητη πίπα του νά κανήσει, καί τοῦ εἶπε μέ σαρκαστική φωνή:

—Τοὺς ὑποτακτικούς σου καλά τούς συγύρισα!... Πρόσεξε, γιατί θά πάθῃς καί σὺ τὰ ίδια, ἐκτός άν μοῦ ὑποσχεθῇς κάτι... Λοιπόν, θά τούς αφήσω άθεώτερος, γιατί χρειάζονται κι' αὐτοὶ στόν κόσμο... Ἄν ἦσαν άχρηστοί κι' αὐτοὶ κι' ἐσὺ, ὁ Ἐψιστος θά σὰς εἶχε κεραυνώσει... Δέν θά ξαναπατήσετε ὄμως τὸ τραγοπόδαρό σας ἐδῶ μέσα, γιατί θάχατε νά κάνετε μαζί μου!

Ἐντρομος ὁ άρχισατανάς, ζητώντας νά κρύψῃ τὴν ταραχή του μέσα στὰ σύννεφα τοῦ καπινοῦ τῆς θαυμαστής πίπας, ὑποσχέθηκε στό στρατιώτη ὅ,τι τὸ ζητοῦσε. Τότε ἐκείνος ξεκρέμασε τὸν γυλιὸ του ἀπ' τὴν πλάτη του, τὸν άνοιξε καί οἱ διαδόλοι—νυχτερίδες φτερούγιαν ἀπ' τὸ άνοιχτὸ παράθυρο, κουνώντας κομικὰ τὰ φτερά τους ἀπ' τὸν τρόπο!...

Δέν δέχτηκε τίμες καί πλοῦτη, ὁ άγαθὸς ἐκεῖνος στρατιώτης ἀπ' τὸν μετανιωμένο πικρὰ βασιλέα του. Ἰσα-ἴσα ἔφυγε κρυφὰ ἀπ' τὸ παλάτι γιά ν' άποφύγῃ τίς περιποιήσεις, κι' ἀπὸ τότε, άόρατος ἀπ' ὄλους, άθέατος ἀπὸ Θεία χάρι, πλανιέται νύχτα-μέρα σ' ἐλόκληρο τὸν κόσμο, σκορπίζοντας τὰ καλά του σ' αὐτοὺς πού τὰ αξίζουν...

Είνε ὁ «Περιπλανώμενος Στρατιώτης» τῶν χωρικῶν τῆς Βαυαρίας!...

ΑΡΧΑΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

(Ἄριστουργηματικές μεταφράσεις τοῦ Χ. Στεφανίδη)

Ο ΒΑΘΥΛΛΟΣ

Γράφε μου, ὡς θά σοῦ πῶ,
Ἐναν φίλο, π' άγαπῶ,
σὺ, τὸν Βάθυλλο, ζωγράφε.

Κάμε άπαλά μαλλιά,
μαῦρα μέσα καί χρυσᾶ
εἰς τὴν άκρη νάσαι γράφε.

Καί τίς στριφογυριστές
άκρες άπλεχτες, σγουρές,
άτακτα ἀφοῦ συβέσεις,

άσε τες νά κίματοῦν
κι' ὅπως θέλουν νά πετοῦν
καί καθόλου μὴ τίς δέσεις.

Κάμε μέτωπο λευκὸ,
άπαλό καί δροσερό,
νά τὸ στεφανώῃς φρόδι,

πού νά εἶνε μελανὸ,
πλιὸ άκόμα ζωντανό
καί ἀπὸ αὐτὸ τὸ φεῖδι.

Μαῦρο μάτι καί γοργό
νά μοῦ κάμῃς θέλω ἔγω
μέ γαλήνη ζυωμένο,

ἀπ' τὸν Ἄρη νά κρατῇ
κι' ἀπ' τὴν Ἄφροδιτ' αὐτὴ
νάσαι άνακατωμένο.

Μιά νά βλέπῃ τὸ φρικτὸ
βλέμμα του τινὰς αὐτὸ
καί νά τρέμῃ, νά φοβάται,

πάλλι μιά τὸ μαλακὸ
νά τὸν κάμῃ καί γλυκὸ
ἀπ' ἐλπίδα νά κρεμνάται.

Κάμε ρόδινο καλὸ
καί μέ χυνοῦδι άπαλό
μάγουλο, ὡσάν τὸ μῆλο-

κοκκινάδι ἔντροπῆς
βάνε, ὅσο ἡμπορεῖς,
στόν άγαπητὸ μου φίλο.

Γιά τ' άγγελὶ δέν μπορῶ
πλέον τρόπο νά εὐθῶ
πῶς νά μοῦ τὸ ζωγραφίσῃς...

Κάμε μοῦ τὸ άπαλό
καί γεμάτο ἀπὸ Πειθῶ
καί τὸ ὄλο άν ρωτήσης,

τὸ κηρί σου ἄς λαλή-
μέ φωνὴ σιωπηλή.
Ἐγότερ' ἀπ' τὴν ὄψι γράφε,

ἐλεφάντινο λαϊμό,
νά περνᾷ, ἐπιθωμό,
καί τοῦ Ἄδωνι, ζωγράφε-

στήσιχα, χέρια τοῦ Ἐρμή,
Πολυδεῦκη τὸ μηρί,
Διονύσου τὴν κοιλούλα,

κι' ἀπὸ πάν' ἀπ' τὰ άπαλά
μηριά, πῶχουν τὴν φωτιά,
κάμε νόστιμη μικρούλα,

ὅπου πειὰ νά λαχταρῇ
τὴν Παφίαν. Φθονερὴ
τέχνη ἔχεις καί τὰ πίσω

διατί δέν ἱστορεῖς
καί νά δείξῃς δέν μπορεῖς
ἦταν πλιὸ καλά, νά ζήσω.

Τι τὰ πόδια νά σοῦ πῶ;
πάρε, ὅσον πῆς μισθὸ
κι' ἀπὸ τὴν εἰκόνα βγάλε

τὸν Ἀπόλλωνα Θεόν
καί τὸν Βάθυλλο ἀντὸν
εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ βάλε.

Καί ἔμην καμιά φορά
σοῦ συμπέση τυχηρά
εἰς τὴν Σάμον νά πατήσης,

τὸν Ἀπόλλωνα, νά ζῆς,
ἀπ' τὸν Βάθυλλο νά δῆς,
καί νά μοῦ τὸν ζωγραφίσῃς.

✓ ΣΤΟ ΒΑΘΥΛΛΟ

Εἰς τὸν ἴσκιο τοῦ Βάθυλλου
τοῦ άγαπητοῦ μου φίλου
θά καθήσω. Τὸ δεντράκι
εἶν' ὠραίο! σέ κλαδάκι
μαλακὸ τὰ άπαλά του

σεῖε καί χρυσᾶ μαλλιά του.
Γαργαλίζει γλυκῶν βρῦση
λογίων τρέχοντας κοντά του.
Ποῖος νά ἰδῇ καί νά αφήσῃ
νά μὴ πάγῃ ἀποκάτου;

ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Με στέφανα δεμένον
ἢ Μούσες τὸν καίμενον
Ἐρωτα ἔχουν δώσει
στὴν ὄμορφη. Καλὸ τώρα
ἢ Ἄφροδιτὴ δῶρα
δίνει νά τὸν γλυτώσῃ.

Πλὴν, κι' άν κανεῖς θελήσει
γιά νά τὸν ἀπολύσῃ,
αὐτὸς πάλι θά μνή-
γιαστ' εἶνε μαθημένος
νά εἶνε σκλαβωμένος
κι' αἰώνια δεμένος.

ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τοὺς ταύρους ἔχ' ἡ φύσις
μέ κέρατ' άρματώσει,
στὰ ἄλλα ἐπίσης
Ἄ νύχια ἔχει δώσει,
εἰς τοὺς λαγοὺς χαρίζει
ὄργηγορα ποδάρια'
μέ φοβερά προικίζει
δόντια τὰ λεοντάρια-
φτερά γιά νά πετοῦνε
εἰς τὰ πουλιὰ άφινε,
καί γιά νά κολυμποῦνε
οὐρά στὰ ψάρια δίνει.

μέ φρόνημα γενναῖον
τοὺς άνδρες ἔχει ὀπλίσει-
εἰς τίς γυναίκες πλέον
δέν εἶχε νά χαρίσῃ.
Τοὺς δίνει λοιπὸν κάλλι,
ἀντὶ κάθε κοντάρι,
κι' ἀντὶ άσπίδα πάλι,
αὐτὴ μόνῃ τὴν χάρι.
Καί σιδηρο λυγᾶει
μία γυναικα νέα
καί τὴ φωτιά νικάει,
ὅταν εἶθε ὠραία.